

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Man har iøvrigt truffet aftale med Rusland om eksport af 8 500 heste og 1 300 t saltsild med en på få leveret 350 000 t brunkulsbriketter. Der er også truffet aftale om levering af 30 000 t kali fra Rusland mod eksport af avlsvæg.

Forsåvidt angår samhandelen med Østtyskland, foregår den alene på basis af private vareudvekslingsaftaler, hvor Danmark væsentligt importerer metervarer, briketter, glas, keramik, maskiner, apparater, medens vi fra vor side eksporterer kød, tørret mælk, fisk, æbler, fedtsyre, klude og industriprodukter. Importen i 1950 har andraget ca. 48 mill. kr., medens eksporten androg ca. 45 mill. kr.

Om samhandelen med de østlige lande skal jeg til slut oplyse, at den i de senere år har været langt større, end den har været før krigen. Dette gælder både Polen, Czekoslovakiet og Rusland.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem hr. H. C. Hansen trakterede mig i går med en række udsøgte venligheder. Såvidt jeg kan forstå, var tonen og i hvert fald konklusionen ment som et hip, og efter de almindelige regler for en debat i det høje ting skulle jeg nu altså svare med et hap, men det skal jeg afstå fra. Vi befinder os nemlig i disse dage i forhandlinger om, hvordan vi skal kradsede de kastanier ud af ilden, som under det ærede medlems og hans kollegers ansvar i den forrige regerings tid anbragtes dør, og denne opgave er så omfattende, at vi har brug for det ærede medlems bistand. Jeg vil derfor foretrække at svare det ærede medlem ved at sætte en streg under det, der samler, i stedet for at uddybe det, der skiller. Vi kan tidsnok blive uenige.

Af det ærede medlems bemærkninger fremgik det, at han ser meget alvorligt på Danmarks økonomiske stilling. Han mener dog, at der må være en grænse for alvoren, og bebrejder mig, at jeg ved at bruge stærke ord om Danmarks økonomi skaber panik. Jeg kan forvisse det ærede medlem om, at det ikke er de ord, hvormed situationen karakteriseres, som skaber uro i den danske befolkning. Nej, det er ængstelsen for, at den politik, som har ført os ud i de alvorlige tilstande, skal fremmes til den bitre ende. Det er denne ængstelse, som skaber uroen. Iøvrigt er det min opfattelse, at hvis man skal vente, at det danske folk skal være villigt til at give afkald på de behageligheder, som landet ikke længere kan skaffe, er den første forudsætning, at politikerne

siger befolkningen sandheden. Jeg har iøvrigt aldrig rigtig forstået den mærkværdige skræk, som eksisterer, undertiden også i det høje ting, for at skildre landets faktiske stilling. Jeg har selv den overbevisning, at det danske folk, som ikke er et ubegavet folk, hellere vil have sandheden at vide, imedens det endnu er muligt at afværge de værste ulykker, fremfor først at få sandheden at vide, når ulykkerne er indtrådt og derfor ikke længere lader sig skjule. Det ærede medlem må derfor tilgive mig, at jeg tænker på at fortsætte med at oplyse befolkningen om den risiko, vi løber, om vi bliver ved med den underskudspolitik, vi hidtil har ført.

Som et bidrag til denne oplysningsvirksomhed har jeg i en tale forleden dag nævnt nogle tal, som det ærede medlem i går satte spørgsmålstegn ved. I virkeligheden er der ikke, såvidt jeg kan se, nogen større uenighed mellem det ærede medlem og mig om disse tal. Jeg har i Esbjerg påstået, at underskuddet på betalingsbalancen i 1951 ville blive henved en milliard kroner. Det ærede medlem opererede derimod, såvidt jeg kan se, med det udækkede underskud, d. v. s. det underskud, der fremkommer, når der fra et underskud på ca. 1 milliard kr. fradrages Marshallhjælpen. Tallene er iøvrigt i høj grad skønsmæssige, og det er umuligt både for det ærede medlem og mig at sikre os imod, at de endelige tal ikke kan udvise betydelige udsving både i positiv og negativ retning.

Det ærede medlem vil måske hævde, at det kun er det udækkede underskud, som vi behøver at beskæftige os med. Jeg mener, han har uret. Ved Marshallhjælpens definitive bortfald, og dagen derfor er jo ikke fjern, skal vort forbrug være bragt i overensstemmelse med den således reducerede valuta-tilgang. Derfor talte jeg om det hele underskud, der for mig at se er den størrelsesorden, som det problem, vi skal løse, har.

Det ærede medlem forstod iøvrigt ikke de tal, jeg i min Esbjergtale nævnte til bedømmelse af, hvor langt denne regerings politik rakte i kampen mod dette underskud. Lad mig kort forklare disse tal. Jeg regner med, at novemberforligets skatter og afgifter betyder formindskelse af befolkningens købekraft i 1951 på 600 mill. kr. Den egentlige anlægsvirksomhed, d. v. s. byggeri af al slags, vejanlæg, havne o. s. v., forventes i 1951 at beslaglægge 2 milliarder kr., hvis den skal være af samme omfang som i 1950. Efter at have arbejdet med disse problemer regner jeg ganske skønsmæssigt med, at denne del af samfundets anlægsvirksomhed